

at teir til dómis eru dotnir oman og tær eittnú eru deyðar av barnferð, sigur Janus.

- Bóndurnir í Dímun eru deyðir óvanligan deyða. Til dómis datt abbi oman og oldurabbi datt útav á Dráttinum, greiðir Janus frá.

- Tað sigst, at oldurabbi stóð niðri við eggina. Ein húskallur, ið sat undir, hevði fjasast við eina gentu og hon var hjá honum. Hvussu var og ikki, línar fór á strok og ein bukt tók oldurabban útav, greiðir Janus frá.

- Papi doyði 31 ára gamal og abbi var 55 ár tá hann doyði, sigur Janus.

Tá prátað verður um hetta, so fellur prátið sjálvsagt eisini um Anniku í Dímun, tí eisini hon fór av verðini á ungum árum.

- Jú, vit hava verið heppin og hava nógv at takka fyrri, siga Janus og Kinna.

Goymdi jólatræið

- Eg havi ongantíð longst, men kanska saknað okkurt til tíðir. T.d. tá størri familjuhendringar vóru, so sum føðingardagar og brúdleyp, so var oftast eingin møguleiki at vera við, sigur Kinna.

- Postsamband var bert 2 ferðir um mánaðin, men vit vóru glað, um vit fingur postin einaferð um mánaðin, sigur Kinna og Janus tekur undir við henni í, at um veturin var tað sum oftast bert einaferð um mánaðin, at postsamband var.

- Men teir vóru fittir, skúvoyingarnir, ið tóku sær av postflutninginum, heldur Kinna.

- Eg minnst einaferð, at eg hevði goymt jólatræið frá árinum fyrri uppi á ovastalofu. Tá var einki grann eftir, men vit høvdu nógv at prýða tað við. Men so eina árið komu teir jólamorgun við trænum til okkara og tá hevði eg prýtt gamla træið,

men prýddi síðani nýggja træið ístaðin, minnst Kinna.

Annars minnst Janus og Kinna ongantíð, at jóla-posturin ikki er komin til tíðina, uttan hesa einu ferðina, tá tað nærur ikki eydnast, men ta ferðina fingur tey drigið postin upp eystantil á oynni, har eingin hella er og bátur sleppur undir oynna, so tey fóru við línu og fingur postin og jólatræið.

Henteikar

Nógvar broytingar eru farnar fram hesi 48 árin, Janus og Kinna hava verið í Dímun.

Sentralhiti kom ikki til Dímunar fyrr enn í 1981.

- At sentralhiti skuldi koma til Dímunar hevði eg ongantíð droymt um, sigur Kinna, ið minnst, at mangana var so kalt, at tað tíðnaði ongantíð av rútunum, men tá var gott at fløva seg við komfyrin.

Elektriskt ljós kom til Dímunar í 1949. Tá var tað motorur og battari, sum vit áttu sjálvi í Dímun. Í 1974 kom Dímun so upp í SEV, tó enn við motori, greiðir Janus frá.

Telefonsamband var nær um einki í byrjanini.

- 4 ferðir um dagin var "rópt" til stöðina á Sandi, um nøkur boð vóru til Dímunar ella um nakað var at frætta úr Dímun. Hetta vóru fastar tíðir á degnum, sigur Kinna og Janus leggur afturat, at hetta samband kom í 1938.

Hetta var eitt slag av radiotelefon, mest líkt sendara ella skipstelefon. Munurin á Dímun og ymsum øðrum útoyggjum var eisini, at tær fingur altíð boð frá sær alt samdøgrið, tí Havnin var stöð hjá teimum og hevði opið alla tíðina. Úr Dímun rukku tey ikki so langt og á Sandi vóru fastar telefonið.

ir. Boð fingust ikki av oynni, uttan hesar tíðir.

Oljufyring fingur tey umleið 1959-60. Síðsta árið tey skóru torv var í 1961.

Oljufyringin var til komfyrin. Um nøkulunda somu tíð fingur tey WC í Dímun. Aðrenn varð náttúsið nýtt.

At fáa oljufyr í komfyrin hevði tó við sær nógv strev hjá Janusi. Einaferð árliga kom olja til Dímunar og mátti hann tá fyrst bera oljuna yvir á Dráttin og síðani draga upp, fyrri síðani at fáa alt á pláss.

Høg og lág vitja í Dímun

Nógvar fólk hevur altíð vitjað í Stóru Dímun á sumri og Janus og Kinna eru samd um, at á ein hátt livdu tey uppá tað og gleddu seg til hesa árstíðina. Nógvar fólk vitjaði og gekk túr niðan á oynna, komu innar til ein kaffimunn og fóru síðani avstað aftur, sigur Kinna.

Eisini fólk, ið vanligu verða mett sum verandi av "betra slagnum", hava vitjað í Dímun. Á bróstinum í stovuni hongur mynd av Vígdis Finnbogadóttir og hyggur ein leysliga í gestabókina, so eru nógvar heilsanir og mong nøvn, m. o. síggjast Drottning Margretha, Heindrikur prinsur og Frederik krónprinsur. Mangir ráðharrar og forsætisráðharrar hava eisini vitjað og nakrir teirra eru Anker Jørgensen, Baunsgaard og Hækkerup. Sjálvsagt hava eisini mangir av fýrroya lögmonnum vitjað og nakrir í røðini eru Petur M. Dam, Atli Dam, Jógván Sundstein og Edmund Joensen.

Spurd um, hvussu tað er at hava so fin vitjandi siga Kinna og Janus, at tað einasta at gera, er at vera so náttúrligur sum gjørligt, og at fara við gestunum, sum vóru tey einhvør annar vitjandi. Og Janus og Kinna eru samd um, at hetta hava gestirnir verið glaðir fyrri, ístaðin fyrri, at nakað var gjørt burtur úr teimum.

- Ein stúrdi kanska eitt sindur framman undan, men tá tey so komu, so vóru tey sum vanlig fólk, sigur Janus.

- Ein stúrdi kanska eitt sindur framman undan, men tá tey so komu, so vóru tey sum vanlig fólk, sigur Janus.

Hús í Havn

Janus og Kinna vóru á oynni alt árið fram til 1973, tá tey byrjaðu at fara til Havnar um veturin. Síðst í sekstíárunum keyptu tey hús í Havn, í fyrstu syftu til at leiga út.

Janus og Kinna vóru á oynni alt árið fram til 1973, tá tey byrjaðu at fara til Havnar um veturin. Síðst í sekstíárunum keyptu tey hús í Havn, í fyrstu syftu til at leiga út.

Í 1980 tók Óla Jákup við festinum og hann og konan Sunniva hava síðani 1978 verið í Dímun

Nógvar av nýggju henteikunum eru eisini komnir til Dímunar við tað, at nýtt ættarlið tók við. Í 1985 avgjördu Óla Jákup og Sunniva at fara aftur til Dímunar at vera alt árið og Kinna og Janus gjördu tað av at fara við

- Nú eru so nógvar trappur her úti í Dímun, so eg segði við Janus, at tá vit flyta úr Dímun, so skulu vit hava eina hús við ongun trappum. Men ikki veit eg, í húsunum í Havn eru eisini trappur og so eitur tað enná í Trapputíni, flennir Kinna.

Neyðugt hevur verið at hava hjálparfólk í Dímun. Eitt skifti vóru t.d. systir Kinna og maðurin, men tá tey fóru, var trupult at fáa nakran, tí tíðin gjørdust so góðar, og fólk skulu hava samsýning.

- Til tíðir hava vit verið tveyneini um t.d. rakstur, sigur Kinna, sum eisini av á hevur tikið lut í ymsum øðrum arbeiði, eittnú ræning, har hon segði frá, meðan ein fór niður og ein sat við línuna.

Janus og Kinna royndu tó ikki so nógv at fáa hjálparfólk, tí ístaðin hildu tey tað vera eina roynd verða at drepa neytini og bara hava seyð og síðani flyta burtur um veturin og koma aftur á vári.

Skúli

Ein trupulleiki stakk seg upp, tá børnini hjá Janusi og Kinna náddu skúlaaldur, tí eingin skúli hevði tá verið hildin í Dímun, síðani yngstu beiggjarnir hjá Janusi gingu í skúla.

Men ein dagin var ríkisumbodsmáðurin á ferð í Dímun og hann lovaði at gera alt hann kundi, fyrri at fáa lærara til Dímunar. Og lærari kom og Arni Ludvík var tann fyrsti av mongum í røðini. Hann var í 3 mánaðar og fór síðani á Lærarskúla. Tá mátti dóttur Janus og Kinna, Óluva, til Skúvoyrar í skúla.

Árið eftir fingur tey ráð frá Danbjørg lærara, um at søkja um at fáa 3 mánaðar afturat og tað fingur tey. Annars gingu børnini eisini í skúla í Vági.

- Men tungt var, tá børnini fóru burtur at ganga í skúla, minnst Kinna.

- Tá vóru vit tveyneini frá meimánað, til børnini komu í summarfrí, sigur Janus.

Fyrst í sjeytiárunum, tá tey bert vóru í Dímun um summarið, avgjördu sonurin Óla Jákup at fara niður til Danmarkar á studentaskúla.

Beiggi Janus, Jóannes,

Hundurin Smokey hevur tónlistarligar gávur. Hoyrir hann Karl Martin syngja sangin Tillukku, loypir fram á gólv til lurtitíð. Tá hoyrist ikki mannarnál, sum Smokey syngur við

plagdi at hjálpa til at reka og Kinna minnst, at hon í augustmánað úr stovuvind-eyganum fylgdi Jóannes og Janusi, tá teir fylgdu Óla Jákupi, tá hann fór niður aftur eftir summarfríttíðina, tí Smyril stæðgaði uttanfyri Dímun.

- Tað var tungt at sita og síggja. Tá fall okkurt tár, men man hugsaði, at tað var gott fyrri hann at læra okkurt, minnst Kinna.

Útaftur í 1985

Í 1980 tók Óla Jákup við festinum og hann og konan Sunniva hava síðani 1978 verið í Dímun. Nógvar av nýggju henteikunum eru eisini komnir til Dímunar við tað, at nýtt ættarlið tók við.

Í 1985 avgjördu Óla Jákup og Sunniva at fara aftur til Dímunar at vera alt árið og Kinna og Janus gjördu tað av at fara við.

Tá settu tey aftur kálvar við, men neytini eru nú aftur dripin.

- Eini 450 seyðir eru á oynni. Tað hava verið um 500, men tað hevur verið heldur nógv, sigur Janus. Vanliga verða eini 350 seyðir tiknir til slakt, men í ár er talið um 300, tí tey mistu so nógvan seyð í vetur og í vár.

Eingin trupulleiki er at sleppa av við kjøtið, tí dím-unarkjøt hevur altíð verið væl dæmt, so tey bæði læta væl at í so máta.

- Fyrr vað eisni nógvar meira gjørt burturúr, alt bleiv saltað. Frystirúm fingur vit ikki fyrr enn í áttatiárunum, siga Janus og Kinna.

Fuglur hevur eisini verið ein partur av lívinum í Dímun, men síðst í sekstíárunum varð lítið fleygað.

- Fyrr varð selt óroytt, men so bleiv tað ikki keypt. Her var einki fólk til at royta, so tað minkaði við tí. Ikki fyrr enn vit fingur frystari og roytmaskinu, kom gongd á aftur, greiðir Janus frá.

Flyta nú til Havnar

Men nú er tann stundin komin, at Janus og Kinna hava tikið avgerð um at fara av oynni og til Havnar.

- Tað verður eitt sindur øðrvísi at búgva í Havn. Tá vit hildu til í Havn um vetrarnar vóru vit nakað yngri, nú eru vit komin nakað upp í árinu og tað ger tað ikki lættari, siga Janus og Kinna.

- Men eg sigi fyrri meg, at sinnalagið er lætt. Tað segði pappa eisini altíð við meg, at eg hevði ikki kunna buð í Dímun, um eg ikki hevði slíkt sinnalagið, sigur Kinna.

Men sjálvt um Janus og Kinna nú fara av Dímun, so er ikki vist, at tey leggja áramar heilt inn. Tey vænta bæði at fara útaftur í summar at taka eina hond í, sum tey siga, so verður óivað ringt at halda seg heilt burtur, eftir 48 ár í Dímun.

